

Masă cu Yael. Impresii despre Israel, timpul petrecut de elevi în kibutzim, utopie realizată s.a. - Cis, în trecere spre Târgu Mureș - Telefon L. pentru blană, sunt speranțe s-o vândă, deși nu prea am eu noroc la „afaceri”. Ce așa face imediat cu banii: vâzut și la Constața și un șirag frumos, pentru Adri.

(Continuare în pag. a III-a)

Rezident în Dallas-ul din Vulcan

Februarie 1989. Iarna e la fel de grea în Valea Jiului ca și cu un an în urmă, ca și cu doi ani în urmă. Doar rachiul taie greața, dimineața, și mai încălzește spiritele. Dar azi nici rachiul nu mai e la Alimentară. E zi de salariu, iar minerii nu mai primesc nimic de băut. Spre seară, când își vor lua banii, se vor furișa spre marginea orașului, acolo unde se regăsesc de fiecare dată după ce termină programul de muncă. La zidul format din cotetele porcilor. Zidul împrejmuiește orașul precum o fortăreață medievală. Acolo găsim întotdeauna ceva de băut. Cu hainele roase de armatele de șobolani din mină, murdari din cap până-n picioare, vor căuta licoarea făcută în casă, pe ascuns, din orice fermentează și se poate combina cu spirit. Asta vor face și în următoarele zile, pentru că în oraș nu se mai vinde alcool de nici un fel.

Așa ar fi început un reportaj într-o zi de salariu, în oricare dintre cele cinci orașe din Valea Jiului, cu 20 de ani în urmă. Munca era reglementată prin lege. Nimeni nu i se putea strage, iar cei care îndrăzneau ajungeau fie în pușcărie, fie chiar în minele din Valea Jiului, alături de oameni din toate categoriile sociale și din toate culturile țării. Pentru unii era un privilegiu: salarii mari, bonusuri, curent electric ieftin sau chiar o garsonieră fără încălzire, într-un bloc muncitoresc ridicat în anii '50. Pentru alții era cea mai grea pedeapsă. Dacă unele categorii profesionale aveau de ales, profesorii, medicii, veterinarii sau alți tineri absolvenți de facultăți bune nu beneficiau nici măcar de acest „privilegiu”.

„Am terminat Facultatea de Litere în 1987 și am fost repartizat imediat. Absolvenții treceau printr-un stagiul obligatoriu de trei ani. Dacă cineva refuza stagiul, trebuia să plătească întreaga perioadă de școlarizare, dar nu existau astfel de cazuri. Erau situații fericite când un absolvent obținea negație pentru că postul respectiv era inexistent, dar, în general, stagiul era obligatoriu. Cu media peste 9, eu am fost repartizat la Vulcan. Era bine, pentru că totuși era un oraș, nu o zonă rurală”, își amintește George Ardeleanu, astăzi asistent la Facultatea de Litere din cadrul Universității București. Tinerii profesori nu aveau nici o șansă după ce terminau studiile. Erau obligați prin lege să predea la locul repartizării, indiferent unde era acesta și ce sacrificii trebuia să facă absolventul. Profesorul - doctor astăzi - se căsătorise recent și aștepta un copil

în momentul repartizării. Soția sa era încă studentă, în anul trei. A urmat cea mai neagră perioadă din viața lor: copilul s-a născut la începutul lui '88, în garsoniera plină de igrasie și fără nici o sursă de încălzire în care fuseseră mutați fără drept la replică „din grija statului”. Pe principiul „munca te-nvață /munca te-nalță”, tânărul profesor de limba și literatură română a fost forțat de împrejurări să se specializeze, în câteva luni, în mai multe „meserii”, pentru a-și salva familia și, mai ales, viața fetiței: a devenit expert în instalații de încălzire improvizate, a învățat de unde își poate procura zilnic lemna sau cărbune, a devenit priceput în salturile peste vagoane în mișcare și s-a vindecat miraculos de frica de înălțime, fiind obligat să urce aproape în fiecare zi pe acoperișul blocului și să desfunde hornul. În februarie '89 era deja expert în procurarea cărbunelui pentru foc.

„Reușisem, după doi ani de „practică”, să ajung într-un loc unde cărbunele venea pe bandă și luam direct, fără să îmi mai pun viața în pericol sărind peste vagoane. Identificasem și un robinet cu apă caldă unde puteam să mă spal pe mâini, dar până atunci am trecut printr-o perioadă de inițiere care a durat doi ani”, își amintește profesorul. Fura cărbune pentru încălzire. Uneori fura lemne. Altă modalitate de supraviețuire nu exista. Minerii erau mai fericiti: puteau aduce acasă cărbunele pur, direct din mină, zilnic, după pofta inimii. Dar absolvenții de facultăți bune nu beneficiau nici măcar de acest „privilegiu”.

(Continuare în pag. a II-e)

LICEELE ȘCOLEAU MUNCITORI PENTRU FABRICILE ȚĂRII

În urmă cu 20 de ani, Grupul Școlar „Henri Coandă” din București funcționa pe lângă întreprinderea de avioane din Băneasa și avea foarte mulți elevi înscriși. Cel mai mult dintre aceștia se pregăteau timp de patru ani pentru a lucra în fabrică. Ceilalți își continuau studiile la postliceale sau mergeau la facultate pentru a deveni ingineri. Fabrica, însă, solicita liceului numărul de absolvenți de care avea nevoie anual. „În minte că erau clase până la G, K. Funcționa liceul cu 62 sau 64 de clase, în timp ce acum sunt numai 40. În afară de faptul că erau multe clase, se înscriau și mulți copii la o clasă. De exemplu, în 1989 am avut o clasă de 44 de băieți”, își amintește directorul liceului, Mihaela Diaconescu.

„Mai existau clase de aviație la Brașov, Bacău și Craiova, iar ulterior s-au construit și licee de specialitate în aceste orașe. Dar la începutul anilor '80, veneau copii din toată țara la noi, stăteau în cămin. Școala a avut două cămine și o cantină”, spune Mihai Predescu, inginer de aviație în cadrul Grupului Școlar „Henri Coandă”. „Faptul că industria a fost susținută de stat a susținut și școala. Uzinele de la Craiova, Brașov, Bacău ne solicitau absolvenți”, completează inginerul de aviație.

Congresul din 1980

Grupul Școlar de Aeronautică „Henri Coandă” din București a fost înființat în anul 1972 prin ordinul nr. 55 al Ministerului Industriilor și Construcțiilor de Mașini. Liceul s-a ridicat ca urmare a punerii în funcțiune a fabricii constructoare de avioane de pe platforma Băneasa, după cum notează Florin Diac, fost inspector școlar în București, în cartea sa „O istorie a învățământului românesc modern, volumul II”. Școala a funcționat mult timp cu un singur corp, cel vechi. „Al doilea trebuia să fie paralel cu primul, cu fe-

restrele spre răsărit. La o vizită pe care a făcut-o tovarășul Nicolae Ceaușescu a fost nemulțumit de amplasament, considerând că nu este frumos ca din stradă să se vadă spatele școlii și astfel a fost întors corpul nou de clădire, deși era deja turnată fundația, care se vede și astăzi”, explică inginerul Mihai Predescu actuala poziție a grupului școlar.

Nu a fost singurul liceu care a apărut din nevoia de muncitori a fabricilor. Congresul educației și învățământului din februarie 1980 stabilise ca cel puțin 30% din orele de învățământ, la licee, să fie destinate activităților practice și să se ajungă ca 90% din numărul liceelor să aibă profil de specialitate: industriale, agroindustriale, silvice și economice.

„În 1980, în mod neașteptat s-a deschis Bucureștiul la repartizi. Atunci am prins locuri doi profesori de fizică, doi de matematică și unul de chimie. Am reușit să ajungem la Liceul Industrial nr. 3 cinci profesori tineri”, își amintește Elena Popescu, care predă de atunci matematică la actualul Grup Școlar „Henri Coandă”. „Cei cinci profesori, care au ajuns în cartierul bucureștean Băneasa, chiar când acesta se ridica pe lângă Fabrica de avioane, spun că au avut mare noroc, pentru că, la scurt timp după aceea, s-au închis din nou 14 mari orașe în care tinerii absolvenți de facultate nu puteau primi repartizi”.

Practică și curățenie

Până în 1990, Grupul Școlar a funcționat cu clase de profesională, școală de maștri și liceu industrial, la care s-a adăugat ulterior și școala postliceală. Toate erau în strânsă legătură cu fabrica, unde făceau practica de specialitate.

(Continuare în pag. a III-e)

Elevii de la Liceul Industrial nr. 3, actualul Grup Școlar „Henri Coandă” din București, aveau ore de modelaj în atelierele-școli. FOTO: Grupul Școlar „Henri Coandă” din București

CALENDAR

19 februarie (duminică)
Soarele a răsărit la 7:10, a apus la 17:50
Luna a răsărit la 16:42, a apus la 6:44
Sărbătoare creștină:
Sfinții Apostoli Arhip și Filimon, Sfânta Apfia; Cuvioșii Mărturisitori Evghenie și Macarie

S-a întâmplat la 19 februarie 1989

● Gruparea antigvernamentală mozambicană MNR a săvârșit noi atrocități, atacând orașul Manjaceze din provincia Gaza. Bantele rebele s-au infiltrat în localitate în trei grupuri, ucigând opt cetățeni și răniind alți 23. De asemenea, ele au distrus case, obiective economice și au dat foc la un spital. Trupele guvernamentale au ripostat, eliminând în viață și capturând alți doi
● Conducătorul Irakului, Saddam Hussein, a fost ales în funcția de președinte al Consiliului arab pen-

tru cooperare, constituit la Bagdad de Iordania, Egipt, R.A. Yemen și Irak. Conducerea noii organizații era asigurată de un Comitet superior cu participarea șefilor statelor membre. Fiecare stat trebuia să îndeplinească, prin rotație, timp de un an, obligațiile de Președinte al Consiliului

● Un incendiu deosebit de violent a izbucnit în orașul Mergui, din sudul Birmaniei, lăsând fără adăpost 21.908 persoane. Focul s-a declanșat în urma unui scurtcircuit la cablurile electrice de pe o stradă și a distrus peste 2.000 de case, două școli, trei cinematografe și trei spitale. Pagubele au fost estimate la circa 50 de milioane dolari. Nu s-au înregistrat victime

● Concernele care produceau echipament militar din SUA au primit în cursul anului 1989 contracte în valoare totală de 142,5 miliarde dolari, sumă ce reprezenta aproape jumătate din întregul buget al Pentagonului. Cele mai multe contracte au revenit concernelor din California - 23, 5 miliarde dolari

Ramona VINTILĂ

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Învățământ politic o dată pe lună

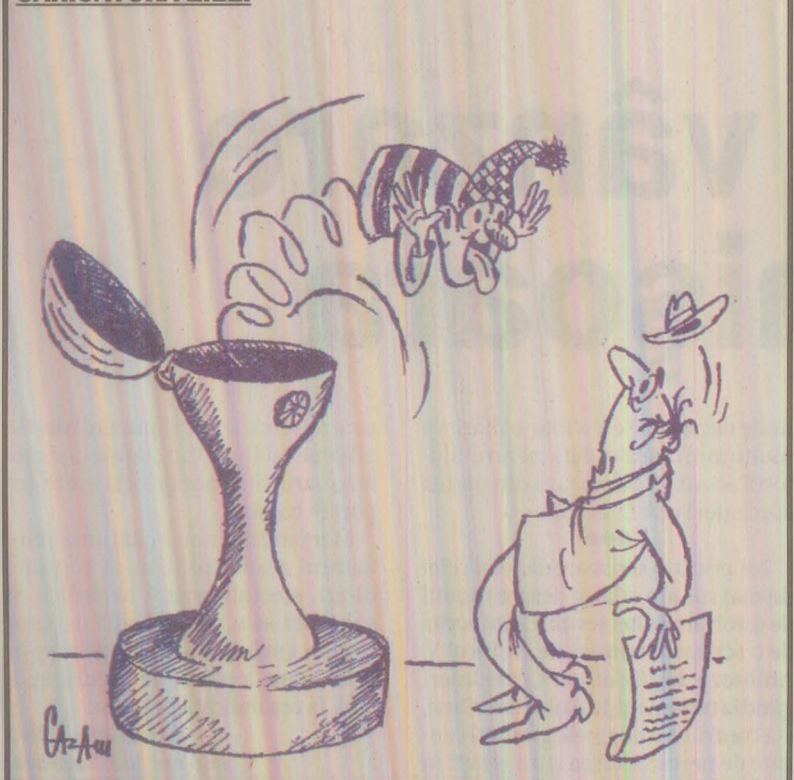
Elena Munteanu locuiește în comuna Havârna, județul Botoșani, și este profesoară de limba română, gradul I. În 1989 avea 42 de ani și lucra la școala din aceeași localitate. Ea își amintește de orele de învățământ politic, obligatorii pentru profesori. „O dată pe lună, oamenii de la catedră deveneau elevi examinați fără milă de activiștii veniți de la județ. Se dezbătea politica partidului și se dădea calificative. Îmi amintesc sala imensă în care eram adunați toți dascălii din comună, adică vreo 40-50 de oameni, tineri și vârstnici deopotrivă, emoționați, speriați și înarmați cu agende în care se conspau discursuri de la plenare, congrese, directive ale partidului și alte bazaconii. Dacă prima parte a intrării mergea bine - doamnele se întâlneau și vorbeau de-ale lor, iar bărbații „făceau” politică - greul venea când începea ora propriu-zisă. Cele mai vitregite erau femeile, care cu greu îndrugau câteva vorbe referitoare la tema pusă în discuție. Norocul lor era că, fiind conștiincioase, aveau totul pus pe hârtie. Dar cum să deschizi caietul? Era o rușine și

nu trebuia să fii văzut de cel care te examina! Unii dintre noi, mai curajoși, spuneau totul expresiv, cu punct și virgulă, alții, mai timizi, se pierdeau în fața auditorului, ba chiar luni în șir nu li se auzea vocea la acele ședințe. Grele vremuri, neplăcută postură! Învățământul politic se ținea de regulă seara, după ore, și, cum pe atunci economia de energie era la modă, nu o dată am rămas fără curent. În minte că într-o seară, în timpul învățământului politic, s-a luat lumina și atunci s-a făcut o liniște de mormânt. Ideile până atunci fluente s-au înecat în beznă și am rămas cu toții muți! Dar nu a durat mult și omul de serviciu a adus două lămpi, iar problema s-a rezolvat. Să fi văzut ce frumos se plimba lampa în funcție de cel care lua cuvântul!

N-o să vă vină să credeți, dar mulți dintre noi încheiam anul cu calificativul „insuficient”, ceea ce însemna mare rușine în fața colectivului!

(Continuare în pag. a II-e)

CARICATURA ZILEI

Șpagă cu epoleți în Epoca de Aur: Ness, Kent, carne și bani

Luau șpagă militarii armatei române din vremea Epocii de Aur? Bineînțeles că nu, susținea propaganda oficială. Și asta, desigur, pentru că toată oastea țării, de la soldații la generali, alcătuiau elita unei societăți despre care ni se spunea că funcționează impecabil, foarte aproape de perfecțiunea morală. Dar, contrar propagandei, în viața reală, au existat cazuri în care șpaga s-a dat și s-a luat chiar și acolo, în spatele pieptului de aramă al nației. În ultimii ani ai Epocii de Aur circula o vorbă de duh care, dincolo de glumă, definea foarte clar corupția. Era un soi de banc ce spunea că

„Legea este ca o barieră. Lei sar peste ea, câței trec pe sub ea și doar boii se opresc în fața ei”. Își găsisse corupția culcuș în sânul armatei comuniste? Bineînțeles că da. În fiecare an, în luna februarie, începea un nou ciclu de incorporări. Iar, conform legii, toți flacăii care împlineau vârsta legală erau obligați să-și satisfacă stagiul militar, pe atunci obligatoriu. Obligați? Aș! Chiar și pe atunci făceau armată numai cei care se opreau „în fața barierei”. Doar pentru ei exista valiza de lemn, drumul spre gară și trenul care îi arunca în celălalt capăt al țării, unde așteptau

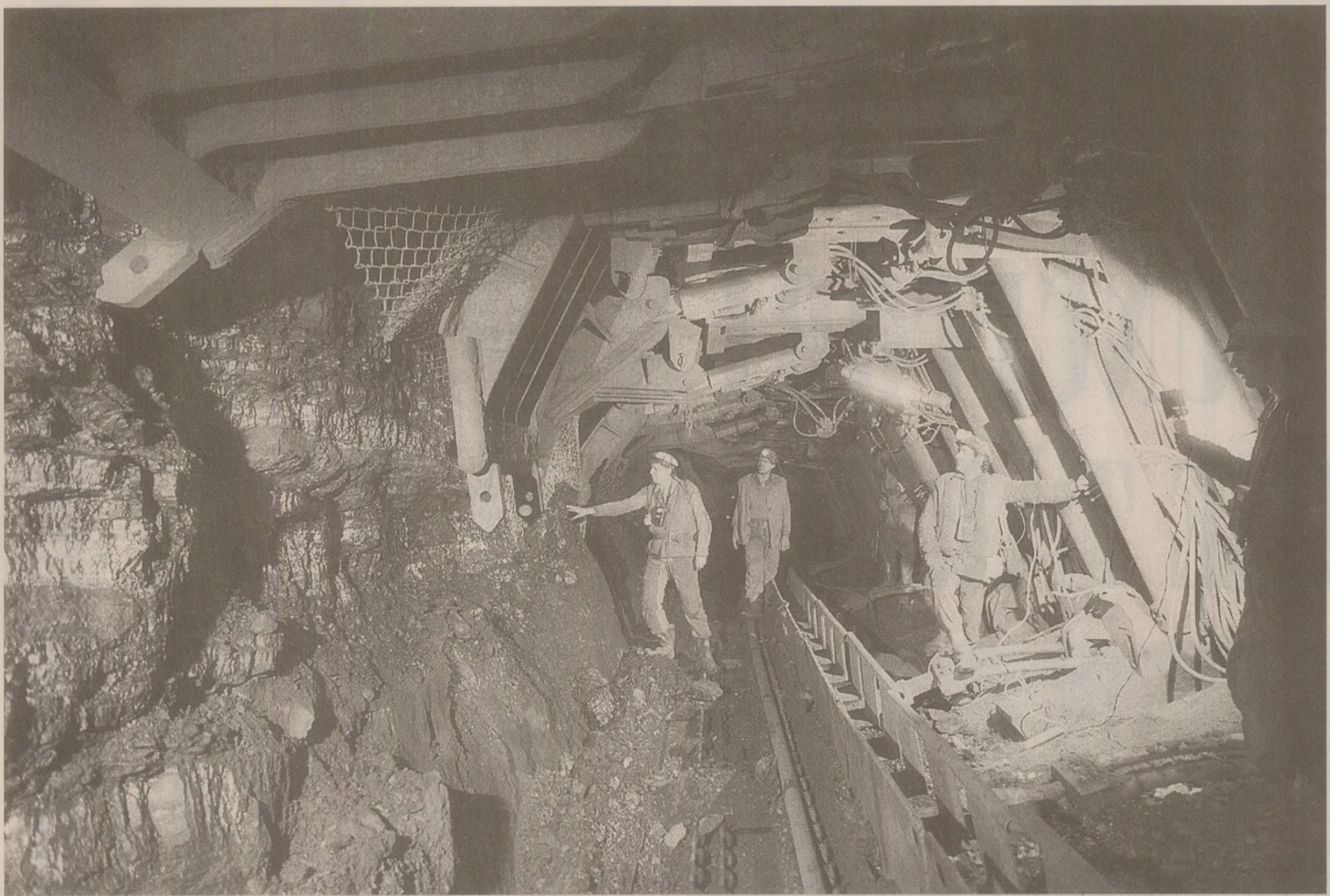
să treacă un an și patru luni din viața lor. „Leii”, cei care aveau „babacii” înțepeniți în vreo dregătorie cât de cât importantă, săreau lejer peste obligația legală. Armata „la trupă” nu era obligatorie nici pentru „câței”. Dacă știai pe ce clantă să apeși la centrul de recrutare, din spatele ușii răsărea, ca prin minune, un subofiter sfătos ori vreu căpitan sau maior de la „evidență” care-ți aranjau discret o amănare la incorporare sau repartiziția la o unitate cât mai apropiată de casă.

(Continuare în pag. a III-e)

Armata, al cărei general era și Nicolae Ceaușescu, nu era niciodată criticată oficial

Rezident în Dallas-ul din Vulcan

Deoarece instalațiile termice ale blocurilor din Valea Jiului erau la pământ, minerii se încălzeau cu sobe improvizate, alimentate cu cărbune pe care-l furau din mină FOTO: AGERPRES

(Urmare din pag. 1)

Mă duceam la o uzină de preparare unde trebuia să-i iau direct din vagoane. Erau amestecați cu piatră și ardeau prost, deci hornul se infunda destul de des și trebuia să urc pe bloc să-l desfund. În afară de orele petrecute la școală, tot programul meu se consuma cu aceste activități. Uneori mergeam la distanțe de trei kilometri, pe jos. De câteva ori am fost pus în situații periculoase", povestește profesorul Ardeleanu.

După cei trei ani de studii obligatorii, profesorul putea pleca de la post, dar devenea automat suplinitor și, implicit, dependent de instituții mai mult sau mai puțin oneste, precum inspectoratele. Există și o sintagmă pentru astfel de situații: „A deschide în fiecare toamnă ușa cu capul”, ceea ce însemna că mâinile erau ocupate cu diverse daruri pentru inspectorii. „Unii preferau să deschidă ușa cu capul, alții rămăneau în vârful muntelui, păstrându-și o anumită verticalitate. Cele mai multe posturi erau foarte proaste. Între '80 și '90 nu a existat nici un post pentru profesorii de limba română în București. Nu numai Bucureștiul era un oraș închis, ci majoritatea orașelor mari. În 1987, când am terminat cu facultatea, jumătate dintre posturile erau în județele Harghita și Covasna, la țară, unde profesorul era singurul vorbitor de limba română”, mai spune George Ardeleanu. De regulă, criteriul de repartiție era media, dar existau și altele, care-l detronau: criteriul domiciliului sau al „buletinului”. Dacă apărea un post la Focșani și un absolut avea media 9,99, iar altul avea media 6, dar era din Focșani, cel cu media mai mică obținea postul. Doar șeful de promoție avea privilegiul de a alege. Regula nu se rezuma doar la domiciliul absolutului, ci și la cel al soțului sau al soției. În timpul facultății se făceau tot felul de aranjamente conjugale pentru obținerea unui astfel de domiciliu. Mai erau și alte criterii. Unul ideologic: cei care activau în biroul de la vârful Asociației Studenților Comuniști obțineau 50 de sutimi la media finală. Spaga nu prea funcționa. Eventual se puteau face aranjamente pentru negații. Iar nepotismul funcționa încă din timpul facultății, pentru că, la momentul

repartiției, lucrurile erau deja aranjate. „Cu media peste 9 am obținut acest post. La medie se calcula și nota de la Practică agricolă, și cea de la Socialism științific. Dacă un student avea 10 la Literatură Comparată și 7 la Socialism științific sau la Practică agricolă, venea în urma celui care avea 8 la Literatură Comparată și 10 la Socialism științific sau la Practică agricolă”, explică George Ardeleanu.

Profesorul își amintește mai ales zilele de salariu ale minerilor, când își vedea elevii de clasa a șaptea sau a opta cărându-și în spate părții beți morți. Era un tablou cu repetiție de ceas pe care nu-l va putea uita niciodată. „Ce lecții de morală poți să îți unui copil care-ți cară tatăl în spate? Orașul Vulcan era așezat ca într-un fel de cuvă. Există un cartier celebru, denumit de localnici Dallas, absolut sinistru. Școala la care fusesem repartizat era arondată aceluiași cartier. Era o zonă în care noaptea nu aveai ce să cauți”, povestește profesorul. Cei mai mulți „proaspeți” mineri ajunși în oraș primeau locuințe în „Dallas”. Dacă reușeau să se stabilizeze, cu timpul coborau pe verticală, spre centrul orașului. Cu toate că minerii aveau salarii de două ori mai mari decât ale profesorilor, trăiau prost. Nu știu cum să-și gestioneze câștigurile. „Alcoolul era un modus vivendi acolo. Era o zonă foarte eterogenă, cu o mișcare demografică browniană. Mă ocupam împreună cu alți colegi din învățământ de recensământ și constatam că, de la un an la altul, trei sferturi dintre locatarii unui bloc se schimbau. În general, minerii aveau mulți copii, făcându-și obiceiul în zilele de salariu. Femeile, majoritatea casnice, erau tot timpul la pândă, în așteptarea produselor de la Alimentară. Viața se consuma între cozi la carne și procurarea cărbunilor”, își mai amintește profesorul amara viață de studii obligatorii în Valea Jiului. La începutul lui 1989 nimeni nu spera să se schimbe ceva prea curând. George Ardeleanu știa că mai are un an și jumătate de studii, deci cele mai grele momente se consumaseră. Nici școala din „Dallas” nu-l mai speria, nici cartierul rău famat. Învățase toate trucurile supraviețuirii de la „profesori” buni.

Diana CALOIANU

JURNALUL ZILEI

(Urmare din pag. 1)

Căștigurile cu valori cuprinse între 5.000 și 50.000 de lei se acordă prin trageri la sorți trimestriale, la care participă liberele care au un sold mediu trimestrial de cel puțin 50 de lei și nelichidate în cursul trimestrului pentru care se efectuează tragerea la sorți.

Cu jalba la Comitetul Central

La Secția Propagandă și Presă a Comitetului Central s-a finalizat Raportul privind sesizările oamenilor muncii: „În cursul lunii decembrie 1988 au fost corectate și rezolvate 7.153 sesizări și cereri formulate prin scrisori și la audiențe, din care, pe ansamblul problemelor 1.609 (22,4%) s-au dovedit întemeiate ori au fost soluționate favorabil.

Din totalul sesizărilor cercetate, 207 s-au referit la o serie de aspecte negative privind activitatea și comportarea unor cadre cu diferite funcții în unitățile economice, industriale și agricole, instituții, comerț, cooperatie și în alte sectoare de activitate, 62 (29,9%) din sesizări dovedindu-se întemeiate. Din cercetări au rezultat aspecte de superficialitate și lipsă de răspundere în îndeplinirea sarcinilor, încălcări ale normelor eticii și echității socialiste și a unor prevederi legale, cazuri de folosire de cadre din conducerea unor întreprinderi a diverse materiale din unitățile respective și a mijloacelor de transport în interese personale, manifestări necorespunzătoare în relațiile cu oamenii muncii etc. Față de cei vinovați s-au luat măsuri pe linie de partid și administrativă, iar unele cadre, pentru abateri săvârșite, au fost destituite din funcții, acționându-se totodată pentru recuperarea prejudiciilor.

Exemple de scrisori adresate conducerii partidului referitoare la abateri săvârșite de unele cadre, cercetate în luna decembrie 1988, care s-au dovedit întemeiate: Secretarul pentru probleme sociale al Comitetului județean de partid Mehedinți (Drăgocici Eugenia) nu acționează cu răspundere pentru îndeplinirea sarcinilor ce-i revin. Ca urmare și a modului superficial în care s-a ocupat de îndrumarea activității în consiliile unice agroindustriale de stat și cooperatiste Răcea și Simian, contribuția sa nefiind la nivelul exigentelor

actuale, unitățile subordonate acestora au obținut rezultate nesatisfăcătoare. În domeniul sanitar, de care se ocupă în mod nemijlocit, s-au constatat, de asemenea, serioase neajunsuri. În comportarea sa n-a dat dovadă de modestie și decență în relațiile cu oamenii muncii (obișnuia să plece pe teren cu multe inele pe degete și alte bijuterii). Față de cele constatate s-a făcut propunere să fie eliberată din funcție.”

Disidenții, cu milițianul la ușă

Disidenților români le era din ce în ce mai greu să aibă contact cu vreun occidental. Miliția și Securitatea le veghea casele îndeaproape, ca nu cumva să transmită în afară „informații denigratoare”. Ambasadorul Olandei la București, Coen Stork, făcea tot ce putea pentru a lua contact cu aceștia, după cum își amintea în volumul de interviuri cu Gabriel Andreescu, apărut la Editura All din București, în 2003: „Mi-aduc aminte de o prietenă olandeză care venise la ambasadă și care imediat ce a sosit mi-a luat bicicleta și a început să viziteze disidenții. Prin dânsa am cunoscut-o și pe doamna Dombrowski – fiica unuia dintre primarii Bucureștiului dinainte de venirea comuniștilor. După ce a vizitat-o prima oară, doamna a primit o invitație la cea pentru a doua zi. A luat deci bicicleta, dar a fost oprită și la întrebările ei mirate s-a răspuns că nu are voie să facă așa vizită. După ce a întrebat care sunt motivele pentru care e oprită, s-a spus că nu are voie să intre în Ambasada Nigeriană – care e vis-a-vis de casa Dombrowski. Replica ei a sunat așa: «Bine, dar eu am fost și ieri acolo și n-am văzut nici urmă de negru». Milițianul s-a infuriat așa tare încât a fluierat și imediat a apărut un securist și un translator. I s-a spus că dacă nu se oprește va fi scoasă afară din țară. Așa că a doua zi mi-am luat mașina, soferul, steagul și împreună cu ea am mers la doamna Dombrowski. Nu am fost oprită. După ce doamna a plecat am fost chemat de același vespnic domn Roșu, director în exercițiu însărcinat cu Europa de Vest în cadrul Ministerului Afacerilor Externe, care m-a luat la întrebări cine era, de ce era aici și ce voia doamna respectivă; cum de încercase să viziteze asemenea români” (Arhivele Naționale, Fond CC al PCR – Cancelarie, dos. nr. 4/1989).

Ilarion TIU

ARTICOLUL ZILEI

INDUSTRIA MICĂ, MEREU ÎN ACTUALITATE

– Valorificarea unor resurse locale și a materialelor recuperabile și re folosibile. – Stabilizarea forței de muncă, la diminuarea până la dispariție a navetismului”.

De altfel, în multe localități și CAP-uri din județ se acordă o atenție sporită micii industrie. După cum relatează președintele cooperativei agricole din Techirghiol, inginerul Romulus Batu, la ei au fost înființate diverse ateliere, ce folosesc în bună parte materiale recuperabile și re folosibile, precum și unele resurse locale.

Astfel, cooperatorii de-aici dispun de o fierărie care repară și confecționează căruțe. Iar la secția de rotărie se fac tot felul de piese din lemn pentru atelaje. De asemenea, atelierul de tâmplărie profilat pentru reparații de care, cel de curelărie pentru harnașamente, echipa de zidari-zugravi, ce execută construcții și reparații în regie proprie, toate au o mare importanță în împlinirea eforturilor principale ale cooperativelor, aceea de a dispune la timp, și acasă la ei, de cele necesare cultivării și sporirii rodniciei pământului. Totodată, asemenea sectoare anexe sunt și sursă de venituri pentru cooperatori și pentru înflorirea localității. „Căci nu o dată, secretarul general al partidului ne-a îndemnat să ne preocupăm mereu și de dezvoltarea activităților industriale în cooperativele agricole de producție”.

La Constanța, Întreprinderea județeană de producție industrială și prestări servicii numără zeci de unități, de la cele mai simple forme de ateliere, cu unul sau câțiva meseriași, cum sunt cele de reparat obiecte de uz casnic sau atelierele de tricotate pe care le-a deschis la domiciliu, până la importantele secții de prestații industriale, ca, de exemplu, cea de reparat nave și instalații navale, cu o activitate diversificată în nenumărate meserii și extinsă în toate unitățile de profil din județ, autorizate să execute lucrări până și în incinta centralelor electrice de termoficare. Dar în interiorul acestei mari acolede sunt multele secții și ateliere în care muncesc și creează mii de femei, al căror „spirit oasodăresc, talent și pri per se manifestă în acele 1.000 articole necesare vieții de fiecare zi: confecții pentru copii, lenjerie pentru sugari, jucării, coșuri pentru piață, diferite huse, uniforme școlare, ornamente, papuci de plajă, halate, articole sportive, obiecte de artizanat și decorative, covoaie, carpeți și multe alte bunuri de larg consum.

asemenea, va oferi locuri de muncă multor femei. Și va contribui la stabilizarea forței de muncă, la diminuarea până la dispariție a navetismului”.

Impreună cu șefa secției de produse industriale, inginerul Dumitru Pasca, vizităm câteva ateliere: la cel de produse chimice aflăm că numai aici s-a creat și se produce o substanță numită petroabs, un depoluant marin (reține produsele petroliere de tot felul de pe suprafața apelor din porturile marine și fluviale). La atelierele de covoaie țesute și innodate, sute de femei desenează cu mîgălă și răbdare modelele imaginare și omologate, precum și modele noi, unicate, rodul unor eforturi artistice ale secțiilor de creație. La covoaie plusează admirăm modelul „Tomis”, în desene geometrice, într-o combinație de culori complementare, cu o irizare de violet pe toată suprafața covorului. Este rodul strădaniilor și talentului unor maștri ca Doina Eftimie, Tatiana Moise, Meriman Amet, ca și al șefei de atelier Cecilia Cotiu. De la maestrul de creație Sofica Cristea aflăm că în ultimii ani s-a selectat un colectiv de 45 de femei, dintre cele mai pricepute și talentate, care creează, execută și finalizează tapiserii de mare valoare, lucrate în fir de lână fină și de mătase. Mai întâi au fost realizate asemenea tapiserii pe motive și model tip Tismana”, de un mare rafinament coloristic, ceea ce le-a adus și le aduce multe comenzi din țări îndepărtate. Mai recent au primit și unele comenzi de tapiserie cu motive artistice franceze, pe care maistra de creație le-a asamblat în forme armonioase, moderne, ivind acele „grădini” sugerate din linii, flori și chenare, în culori stinse, pastelate.

De drept s-ar putea spune că, în cadrul marii industrie, producția mică de măruri este cea „rotită” sau „garnitură” fără de care o mașină, un agregat, o tehnologie, un întreg proces economic, pot fi perturbate. Și sunt atâtea și atâtea necesități de fiecare zi, atât într-o întreprindere mare, cât și în fiecare casă, în fiecare gospodărie individuală. La toate acestea industria mică poate răspunde prin oamenii ei, prin acele colective de buni gospodari, buni organizatori și întreprinzători.

Încă de-acum, industria mică constanțeană are în vedere că anual litoralul este vizitat de cca. 2,5 milioane de turiști și în această perspectivă unitățile de profil încep să creeze și să producă acele mult căutate obiecte de podoabe, carpete românești, bibelouri și câte alte sute de suveniruri și obiecte decorative.

Constantina CARANFIL
Femeia, nr. 2/1989

JURNALUL OMULUI SIMPLU

Învățământ politic o dată pe lună

(Urmare din pag. 1)

Una dintre tinerele învățătoare de atunci s-a numărat și ea, la sfârșitul lui 1988, printre cei notați cu «insuficient», deci era corigentă la politica partidului! Asupra ei au început să se facă presiuni să devină membru PCR. Și cum, atunci când intrai în partid, în fața organizației de bază ti se puneau o smedenie de întrebări pentru a se constata dacă ești pregătit politic, învățătoarea avea motivul să refuze înscrierea în partid pe baza calificativului. Dar exista o normă și la numărul de membri noi, așa că a mai interesat pe nimeni calificativul ei. După multe insistențe, la începutul anului 1989 a devenit membră de partid, dar, după cum se știe, nu s-a bucurat prea mult de această «onoare»!

Când era vorba de învățământ politic, profesorii se transformau și ei în elevi sfoși, care tremurau de teama examenatorului

(a consemnat Irina MUNTEANU)

SUGESTII, SESIZĂRI, RECLAMAȚII

Plăcuțe de frână false, de vânzare în magazine auto din Timișoara

Asociația de locatari a blocului din Strada Fizicienilor nr. 18, bloc 11 și 11 A, din București, ne-a semnalat că din cauza unor defecțiuni la instalația de canalizare, subsolurile celor două blocuri menționate au fost inundate cauzând o seamă de inconveniente locatarilor. În urma apariției la această rubrică a semnalului critic venit din partea asociației, o echipă de lucrători de la ACM 3 s-a prezentat la fața locului, luând măsuri de înlocuire a coloanelor de abociment din exterior, astfel încât, în prezent,

nu mai există apă în subsoluri. ICRAL Vitan, care a verificat situația a constatat efectuarea lucrărilor și a comunicat redacției acest fapt, după ce în prealabil a luat legătura și cu comitetul asociației.

Cumpărând de la magazinul „Auto-Moto” din Timișoara un set de plăcuțe de frână pentru autoturismul Dacia 1310, Ioan Roșca din comuna Sepreus, județul Arad s-a dus cu ele la un atelier mecanic să le monteze. Aici însă i s-a spus că respectiva lucrare nu se

poate efectua pentru motivul că plăcuțele nu sunt conforme stasului. În consecință a trimis o scrisoare și un mic colet, cuprinzând piesele cumpărate, pe adresa Întreprinderii de Garnituri de Frână și Etnășare din Râmnicu Sărat, de unde se presupunea că provin piesele cu pricina. S-a constatat însă că produsele nu au fost fabricate la întreprinderea sesizată ci că acestea proveneau de la persoane neavizate, care le-au conceput și executat rudimentar. Pentru edificare, întreprinderea i-a trimis o mos-

tră pentru a fi comparată cu produsul reclamat. Întrebarea ce se pune este: cum au ajuns plăcuțele falsificate în magazinul timișorean – considerând că, într-adevăr, de aici le-a procurat cumpărătorul ce ne-a sesizat – și de ce au fost puse în vânzare, periclitând funcționarea autoturismelor?

Înainte de a primi răspunsul cuvenit din partea ICRAL Giulești, în legătură cu anumite reparații la blocul Mzz din Strada Cetățuia nr. 4, Sectorul 6, s-a primit unul din partea

asociației acestui bloc, în care se aduc mulțumiri pentru ajutorul dat de redacție în efectuarea lucrărilor solicitate. „Din iunie 1987, se arată în scrisoare, am încercat să determinăm efectuarea reparațiilor la burlanele de la unele scări ale blocului, dar n-am reușit, deși am plătit costul lucrărilor. Ca efect al sesizării, au venit la noi cadre de răspundere de la ICRAL, care, constatând situația reală, conformă cu cea sesizată, au luat măsuri urgente. Lucrarea a fost finalizată atât la scara 3, cât mai cu seamă la scara 5,

unde necazurile erau foarte mari. Vă mulțumim încă o dată pentru ajutorul acordat”. Semnează din partea asociației Petre Drăgușin.

Tot printr-o scrisoare de felul celui de mai sus am aflat și despre modul de rezolvare a altei sesizări. Este vorba de o scrisoare trimisă de cititorul V. Ambrozie din Timișoara, care, mergând la tratament, la Băile Herculane, s-a confruntat cu unele greutăți cauzate de nerespectarea ritmicității în mersul autobuzelor din localitate. Cel

care ne scria făcea propunerea de a se așeza pe tăblițele din stațiile de autobuz orarul mijloacelor locale de transport în comun.

Mergând din nou în stațiune, semnatul a avut prilejul să constate direct efectul pozitiv al criticii și sugestiei sale. Pe panouri a putut urmări graficul de circulație propus și, ca atare, a plecat de la gară, spre oraș, la ora indicată pe grafic.

Constanțin SÎRBU
Zori noi, jud. Suceava,
nr. 12259 din 1989

Liceele școleau muncitori pentru fabricile țării

(Urmare din pag. 1)

Alternarea activității practice cu cea teoretică, în numele principiului impus de Partidul Comunist de „integrare a învățământului cu producția și cercetarea”, a creat în licee, în orar, o instabilitate din cauza modificărilor realizate în funcție de condițiile de instruire practică existente în licee sau pe care le oferea fabrica. „În planul de învățământ erau săptămâni de practică pe care le desfășuram în uzină. Într-un an de școală, care avea 36 de săptămâni, la clasele de specialitate cam jumătate erau de practică. În afară de orele din uzină mai erau și cele din atelierul școlii”, povestește și profesoara de chimie, Alice Roșca. Cadrul didactic, care era dirigințe pe atunci, spune că elevii erau pregătiți de către maștrii care aveau tot interesul să îi învețe meserie, pentru că aceștia erau viitorii lor colegi de uzină.

Nu de aceeași părere este însă Vasile Molan, fost inspector de specialitate în Ministerul Învățământului înainte de 1989. „Realitatea din teren ne-a arătat că în multe întreprinderi, în timpul practicii, elevii erau puși să realizeze curățenia, să care materiale, munca de jos, cu alte cuvinte și mai puțin învățau meserie. Se ajunsese în această situație din cauza numărului mare de licee industriale la sfârșitul anilor '80”, spune Vasile Molan.

Salariu de 2.000 de lei

Lucrurile acestea erau însă diferite de la liceu la liceu. Până și diriginții, care nu erau de specialitate, aveau rolul lor în timpul orelor de practică. Ei supravegheau elevii și aveau caiete în care notau cine lipsește, cine nu lucrează. „Datele le solicitam de la maștrii care făceau

caracterizarea elevilor”, explică Alice Roșca. „Pregăteam structuriști de aviație, mecanici, motorști, electricieni și electroniști de aviație, aparatură de bord. Fabrica însă nu îi dorea pe toți. Erau cei care terminau școala profesională și erau obligați să stea trei ani în uzină”, completează directoarea Mihaela Diaconescu. Tinerii care terminau profesionala aveau din prima lună un salariu de 2.080 de lei.

De altfel, între anii 1984 și 1990, inginerii și maștrii care predau la școală erau plătiți de fabrică. „Ideea era că trebuia să devenim rentabili și de aceea am fost mutați cu plata pe fabrică. Eram în total 14 ingineri de la Liceul Industrial nr. 3, actualul Grup Școlar „Henri Coandă”. Dar ne luam salariul în întregime doar dacă secția de care aparțineam își făcea planul. Nu erau însă diferențe foarte mari de salarii. Un cadru didactic avea 1.800 de lei, iar un inginer 2.100”, spune Mihai Predescu.

Și în cartierul Balta Albă, odată cu dezvoltarea întreprinderii „Optica Română” s-a înființat, în 1970, Școala profesională care pregătea personal calificat pentru întreprindere. Din 1975 unitatea școlară s-a numit Liceul Industrial „Optica Română” cu profil de optică. Abia după 1990 s-au adăugat pe lângă acest profil de mecanică-optică și cele de uman, matematică-fizică și informatică. Din 1999 se numește Grupul Școlar „Benjamin Franklin”. Tot în Sectorul 3 al Capitalei, pe lângă întreprinderea Policolor a funcționat Școala Medic Tehnică de Chimie, care s-a transformat în 1955 în grup școlar cu profil teoretic și tehnologic, după cum amintește fostul inspector școlar Florin Diaconescu în volumul său „O istorie a învățământului românesc modern”.

Eugenio MIHALCEA

La sfârșitul anilor '80, la liceul de aviație erau clase de 40 de elevi, majoritatea băieți FOTO: Grupul Școlar „Henri Coandă” din București

RADIOGRAFII CULINARE

FETELOR! MERGEM LA CARTOFI?

Pe vremea aceea... exista un obicei de a scoate salarii sau elevii la diferite munci care nu aveau acoperire cu personal. Ninge și nu erau suficienți angajați la degajarea rigolelor străzilor, se dădea un ordin de la primărie și erau scoși salariații din întreprinderi, în mod deosebit cadre TESA, care să dea zăpada. Ingineri, tehnicieni, contabili, economiști, fizicieni, chimiști erau înarmați cu lopeți și târnăcoape pentru a face față mormanelor de zăpadă împinsă până pe trotuar de plugurile mașinilor care degajau străzile. În timp ce țiganii angajați ai întreprinderii de Salubritate București plimbau, la propriu, doi-trei tururi într-o lopată și se cinsteau cu tuică, „așa, ca să ne mai încălzim”, fizicienii spargeau gheața de la gurile canalelor de scurgere. Se realizase chiar o relație destul de ciudată între noi și salariații ISB din zona 13 Septembrie. Apăruseră și glume pe seama acestor situații, nouă ni se spunea: „TESA cu lopata”, iar lor, „Cărda cu rotringurile”. Ba, într-o zi în care am fost scoși, „La lopată! Toată TESA!”, de cum ne-a văzut un grup de „rotringari” au început să ne certe pentru că am ieșit așa de târziu, încât ei au pierdut pauza de masă!

Erau și unele „ieșiri în peisaj” la care ne duceam cu un oarecare elan. Ieșiri la sortatul cartofilor! E drept că era o treabă scârboasă. Trebuia să scormonim într-o masă semiinghetată de cartofi depozitați pe o rampă din Gara Filaret. Puneam într-o parte cartofii mari, apoi pe cei potriviți și pe cei foarte mici. Restul cartofilor, degerați și stricați, îi depozitam în niște lăzi. Grâmezile de cartofi buni erau preluate de salariații unei întreprinderi de produse alimentare pentru care prestam noi aceste munci.

După cum venea „omul de la sindicat” și ne flutura o foaie de hârtie, strigând: „Fetelor, cine vrea la cartofi?”, ne treceam imediat pe listă. A doua zi, îmbrăcate de „scandal”, adică haine mai ponosite, căciuli groase, halate de protecție și mănuși, ne prezentam la intrarea în Gara Filaret. O să ziceți că nu eram

zdravene, dar aveam un interes, și anume: căpătăm o zi liberă și aveam dreptul la trei kilograme de cartofi, dintre cei potriviți ca mărime, sau cinci kilograme de cartofi mici, la jumătate de preț. Deci, merita!

Așa că, „la muncă, nu la învățat!”, după cum ne striga, ca să ne mai învelească, unul dintre colegii noștri care venea și el cu noi! Dorea și el cartofi! Și pentru ca atmosfera să fie veselă, el lua în buzunarul din interiorul hainei o sticlută plată cu vodcă sau coniac, după posibilitățile momentului. Sticluta era prevăzută cu un furtunaș din plastic, nici nu ne gândeam la proveniența lui, prin care se sorbea câte un „gât de încălzitor” și schimbător de dispoziție. Cine dorea putea să se servească. „Băiutul e la dispoziția dumneavoastră!”, ne zicea el cu gura până la urechi.

După patru ore, luam pauză și mâncam sandvișurile aduse de acasă, cu grijă, să nu le atingem cu mâinile negre de mizerie. Mai cu o glumă, mai cu o întâmplare povestită, mai cu o rețetă de preparat cartofii, trecea timpul. Mi-am amintit cum păstra o fostă colegă cartofii cei mici pe care-i cumpăra. Îi spăla bine și îi punea la fiert cu puțină sare. Când erau fierți, îi scoatea, îi undea în apă rece și apoi îi curăța de coajă. Îi lăsa să se răcească bine, apoi îi punea pe o tavă, într-un singur strat, la congelator. Când înghetau cartofiorii, îi lua și îi punea într-o pungă din plastic, apoi puneau un alt strat și tot așa câți erau. Când avea nevoie scotea bițele de cartofi și le decongeala. Folosea cartofii, așa cum erau, la diferite mâncăruri, natur, doar încălziiți cu unt încins, la cupor, sau îi dădea ușor prin făină și îi prăjea în ulei încins.

După opt ore de stat pe lăzi, aplecate, abia ne tărām. Ne schimbam de haine și cu plasele pline de cartofi pentru acasă treceam la cântărit și la achitatul lor așa cum se convenise. Nici un cartof în plus! La poartă, ne despărțeam și plecam către case. Ologite, dar... victorioase!

Veronica BECTAȘ

FOTO: Palatul Național al Copiilor

Șpagă cu epoleți în Epoca de Aur: Ness, Kent, carne și bani

(Urmare din pag. 1)

Lucrurile erau însă ceva mai complicate pentru rezerviștii chemați periodic la tot felul de „concentrări”. În astfel de cazuri, „butoanele” trebuiau apăsată la un nivel ceva mai ridicat, printre cadrele cu funcții de conducere din Centrele Militare Județene. Pentru că și acolo „bariera” legii funcționa la fel de eficient. Este drept că uneori, destul de rar dealtfel, organul de anchetă pica exact la țanc, iar „pila” pornea pe drumul lung al justiției militare. Un drum întortocheat, la capătul căruia pe ofiterul sensibil la șpagă îl așteptau câțiva ani de pușcărie.

Pe la mijlocul anului 1988, locotenent-colonelul Sică Remus era șeful Biroului 3- „Evidență și repartitie ofițeri, subofițeri și maștri militari” de la Centrul Militar Argeș. Funcție în care, printre altele, avea sarcina de a-i alege pe militarii în rezervă ce urmau să fie incluși în ceea ce, pe atunci, se numeau „programe de pregătire”. De fapt, era vorba de „concentrări” care, adeseori, îi trimiteau pe foștii militari să lucreze pe șantierul patriei. Inclusiv în iadul de la Casa Poporului, unde, pornind de la niste vagoi obligații militare, trebuiau să muncească aproape gratis. Iar în primăvara lui '88 Centrul Militar Argeș tocmai începuse o campanie de „recoltat” rezerviști buni de trimis să-și innoveze caracterul prin muncă pe șantierele patriei. Atunci, printre acești ghinioniști s-a numărat și sergentul major Sorin Răducan. Ajuns în fața șefului Sică, adică șeful Biroului 3, rezervistul i-a prezentat un certificat medical care atesta că suferă de astm bronșic. Poate că omul chiar era bolnav. Ori poate că doar se descurcase cumva și găsise un doctor binevoitor de la care primise hârtia. Cert este că boala invocată era un argument suficient de convingător pentru a-l scăpa, fie și doar temporar, de „concentrare”. Uneori viața pare a-ți oferi însă mult mai mult decât îți dorești. Iar în cazul rezervistului oferta venea chiar din partea șefului de la Centrul Militar. Și, sincer vorbind, era deosebit de tentantă. Concret, Sică Remus îi promitea scoaterea definitivă din evidențele militare, prin clasarea ca inapt serviciului militar. Zis și făcut! Iar de executarea acestei „inginerii” birocratice urma să se ocupe șeful însuși.

Primul dintre pașii care urmau să fie parcurși a trecut prin cabinetul medicului angajat la Centrul Militar, căruia șeful Biroului 3 i-a pus pe masă fișa de evidență a rezervistului împreună cu un certificat medical. În acea vreme, medicul trecea printr-o perioadă foarte grea a vieții sale: aflese de curând că este foarte bolnav. Și nu numai atât: aflese că și fiul său suferă de aceeași maladie gravă. Ce mai, omul era distrus și venea la muncă mai mult ca să-și uite necazurile. O situație psihologică cu totul deosebită, pe care șeful Biroului Evidență a știut să o speculeze eficient. Actul medical pe care i-l prezentat doctorului împreună cu fișa de evidență a subofițerului aparținea de fapt altcuiva. Era vorba despre un alt rezervist atins, într-adevăr, de o maladie gravă. „Spondilită anchilopoetică stadiul III-IV”. O boală invalidantă, care aducea cu sine, automat, clasarea ca inapt pentru orice formă de serviciu militar. Sică Remus i-a prezentat cele două documente și, bun de gură, a susținut sus și tare că este vorba despre unul și același om. Copleșit de propriile necazuri, medicul n-a observat că, în realitate, certificatul aparținea altcuiva. Motiv pentru care a și înscris actul diagnostic grav pe fișa de evidență a lui Sorin Răducan. Plus mențiunea „inapt serviciu militar, cu scoaterea din evidență”. Acesta a fost însă doar primul pas.

A doua zi, nea Sică i-a chemat la el pe subofițerul Răducan. I-a spus ce a făcut pentru el și pentru viitorul său de om care nu va mai fi chemat niciodată la vreo concentrare. Dar pe lumea asta toate au un preț, iar bunăvoința șefului de la Biroului 3 nu era chiar ieftină. Așa, între patru ochi, colonelul i-a spus, în clar, ce trebuie să „decarterze”: un cartuș de Kent, patru-cinci cutii de Ness și niște carne. Nu multă, doar vreo 20 de kilograme. Că doar de, în comerțul socialist de stat devenise deja o raritate care se vindea pe cartelă. Și bineînțeles și niște bani: cinci mii de lei. Nu era chiar un fleac, dar Răducan și-a făcut rapid niște calcule. Socolțiile i-au ieșit pe plus, motiv pentru care i-a lăsat șeful livretul

său militar. După ce au bătut palma s-au despărțit cu promisiunea că se vor revedea peste o săptămână, când avea să-și primească înapoi actul, cu tot cu rezoluția de scoatere din evidență. Iar el însuși se va prezenta, bineînțeles, cu „darul” cuvenit. Dar până la acest ultim moment mai era de trecut încă o etapă, pe care locotenent colonelul Sică și-a parcurs-o, chiar dacă pentru asta a trebuit să facă pe prostul. La câteva zile după ce medicul centrului trecuse un alt diagnostic în fișa de evidență a lui Răducan, nea Sică s-a dus iar la doctor și i-a spus că nu pricepe ce scrie în fișă. În plus, a mai susținut că, pentru mai multă claritate, ar fi bine să treacă numele îmbărligat al bolii chiar pe livretul militar al subofițerului. Cerere care i-a și fost îndeplinită.

Ziua cea mare a fost stabilită pentru 5 iunie 1988. Nea Sică i-a chemat pe Răducan la el în birou și i-a înmănat livretul pe care era menționată scoaterea sa din evidențele militare. I-a dat actul și, după cum se înțeleseseră, omul i-a adus banii: cinci mii de lei. Erau hârtii de o sută, din cele albastre, despre care pe atunci se spunea că sunt „legitimațiile de serviciu ale lui Nicolae Bălcescu”. Suma era împărțită în două teancuri băgate în plicuri, care au ajuns într-un sertar din biroul colonelului. Subofițerul și-a primit livretul militar. Restul șpagii, inclusiv cele 20 de kilograme de carne, urma să fie oferit mai târziu, în cadrul privat, cum s-ar zice acum, în zilele noastre. Că doar nu era să vină cu papornicele chiar acolo la serviciu. Dar, la scurt timp după plecarea subofițerului, pe ușa lui Sică Rădulescu au intrat procurorii. Liniștit, omul savura o înghetată. Care probabil a stat brusc în gât în momentul în care anchetatorii i-au comunicat „scopul vizitei”. Intrat în panică, s-a luat cu mâinile de cap și tot ce a mai reușit să zică a fost, „m-am nenorocit”. După care a scos din sertar cele două plicuri dolofane. Ulterior, în cursul anchetei, el a încercat să arunce vina asupra rezervistului Răducan. Adică a spus că acesta i-ar fi aruncat pur și simplu plicurile în sertar. Și a fost atât de rapid, încât el însuși n-a mai avut timp să reacționeze în vreun fel. Apoi a întors-o, spunând că anchetatorii au intrat în biroul său la scurtă vreme după primirea banilor, astfel încât n-a mai avut timp să-și anunțe colegii despre ceea ce întâmplare. Apărări subțiri, pe care procurorii le-au demontat rapid. Din procesul-verbal de flagrant rețeașă că procurorii militari au intrat în biroul lui peste un sfert de oră de la primirea banilor. Oricum, timp suficient cât să fi anunțat pe oricine ar fi vrut el. Ceea ce nu clarifică procesul-verbal este cum au stabilit procurorii momentul cel mai bun pentru demascarea lui nea' Sică. O fi fost vorba despre vreun CI-ist care și-a băgat coada și a aflat de învârtelile șefului? Ori poate că subofițerul însuși o fi avut niște mustrări de conștiință că a dat mită? Cert este un singur lucru. După flagrant a urmat o anchetă laborioasă, continuată cu un proces care s-a încheiat abia la sfârșitul lunii februarie 1989. În textul sentinței, magistrații militari au menționat că „la individualizarea pedepsei trebuie să se aibă în vedere gravul pericol social al faptelor penale săvârșite și de împrejurarea că inculpatul este un cadru activ al armatei noastre, având calitatea de ofițer superior cu funcție de răspundere la Centrul Militar Argeș”. Iar sentința a fost pe măsură. Locotenent colonelul Sică Remus a fost condamnat la patru ani de pușcărie pentru luare de mită. Plus încă un an pentru fals intelectual. Conform legii, a avut de executat pedeapsa cea mai mare, cea de patru ani.

Acum, la două decenii de la acea întâmplare, ne putem da seama că falsurile în acte care, acum, în zilele noastre, îi duc în libertate pe pușcăriașii cei mai periculoși, nu sunt nici măcar ele niște invenții ale epocii postdecembriste. Iar „ingineriile” birocratice care l-au scos pe Serghei Gorbunov de după gratii nu sunt cu nimic mai prejos decât manopera care l-a răsturnat pe Răducan de „concentrări”. Totuși, există o mică deosebire: cea pusă la cale de nea Sică a eșuat lamentabil. Pe când cele din zilele noastre reușesc aproape fără excepție. Iar atunci când sunt descoperite, cei care le execută încep să se vaite pe toate drumurile că sunt niște victime acuzate pe nedrept de încălcarea unor legi care, oricum, nici nu sunt prea grele de „sărit”.

Vasile SURCEL

JURNALE PERSONALE

(Urmare din pag. 1)

Să i-l cumpăr de îndată ce intru în posesia sumei. - Vis: o vacă adusă din Israel, intrată în sală, mănâncă ceapa și sacoșă din piață atârnată în cui, apoi se culcă pe o bancă în sala de curs, unde mă aflam. Poși S. îmi spune pe culoar că nu poate intra în birou, că birourile se plătesc, o chirie pentru fiecare cabinet dacă vrei să-l utilizezi, fie și în practică. Îl rog să tacă, să nu le dea idei alor noștri, s-ar putea să ne ceară și nouă chirie pentru cabinetele ce le avem, cu atât mai mari, cu cât stăm în ele singuri sau câte doi. - Terminat, în fine, interviul pentru „Steaua”, nemulțumit, fiindcă simt că mă repet; dar și întrebările sunt vinovate pentru asta! Are și un tron cam emfatic, am și început să mă laud, ca și cum aș dori să urmez ideea lui Camil Petrescu despre „recunoașterea valorii”. Textul meu nu are însă relief și nici violența necesară, îmi pare chiar prea precaut. Încă o dată: și întrebările m-au împins aici. Oricum, ușurat, căci prea mă teroriza. Nu cred să apară și în nici un caz n-ar scăpa neciopârțit.

Leon Sabatie: La censure (1908). Căutat la BCU, dar nu e în fonduri. Curios, toți S. sunt cu „r” la final (forma Sabatier) ca și prozatorul contemporan. De căutat însă, fiindcă pare o bună istorie a instituției atotputernice și absurde. Mircea Zăciu, Jurnal IV, București, Editura Albatros, 1998, p. 403-404

Pe la toate alimentarele sunt „abonați” numeroși pensionari, în special oamenii din cartier, care pândesc sosirea mărfurilor. Dubele gri sau bleu aducătoare de „bunătați” sunt așteptate sistematic de grupuri de „pândari”. Bătrânii stau cu ceasurile rezemați de garduri, pe scăunele.

După aproape cinci ani, probabil că îmi va apărea cartea... albumul cu un istoric al Bucureștiului și cu o sută de reproduceri după acuarelele mele lucrate timp de patru ani mai înainte. „București - arhitectura și culoare” a avut un drum greu, stălic, verificat, cenurat, sugestionat de toți cei cărora li s-a cerut părerea, indiferent de competența sau de gradul lor de cultură.

A durat imens de mult, am fost terorizat cu zeci de intervenții de înlocuire de imagini și de text, cu o vânătoare acerbă după biserică (mi-au fost înlocuite aproape în totalitate acuarelele ce conțineau chiar și o tură de biserică în ultimul plan). Dar Bucureștiul, cu farmecul și originalitatea lui, nu face mare lucru fără ambianța lui istorică.

Am fost supus timp de cinci ani la tot felul de tensiuni, în iunie 1988 cartea s-a tipărit în 4.000 de exemplare. Am primit semnalele, eram bucuros și... lovitură de teatru. Cartea s-a retras, nu s-a difuzat, s-a retipit

și mi s-au impus cinci-șase condiții fără nici un rabat. Altă copertă (de actualitate, nu cu Bucureștiul tradițional). Altă prefată, nu a lui Vasile Drăguț, ci a lui Alexandru Balaci. Obligatoriu două-trei fraze despre rolul de mare arhitect al marelui arhitect, în cuvântul meu.

De scos toate imaginile cu biserică. De introdus 5-6 imagini noi cu: Dâmbovița, metroul, noi realizări din ultimii ani. Punct. Cartea s-a re-puricat, reverificat, reprezentat pe la toate școlile politice să-și dea acordul.

În sfârșit, la 26 ianuarie 1989, de ziua lui, s-au dat 15-20 de exemplare la mai-marii cenzori ai țării. Apoi cartea s-a tipărit integral, iar acum aștept cu înfrigurare difuzarea ei pe piață, în librării. Gheorghe Leahu, Arhitect în „Epoca de Aur”, București, Fundația Academia Civică, 2004, p. 222-223

Succes fără precedent pentru atleți la Campionatele Europene în sală

Ediția jubiliară a Campionatelor Europene de atletism indoor, desfășurată în zilele de 16-19 aprilie 1989, la Haga, a prilejuit reprezentanților României obținerea unor rezultate remarcabile, de departe cele mai bune în cei 20 de ani de la crearea acestei competiții. Deși la întrecerile desfășurate în capitala Olandei delegația tricoloră a numărat doar cinci sportivi, aceștia au reușit să obțină nu mai puțin de patru medalii, dintre care trei de aur și una de bronz. Pe cea mai înaltă treaptă a podiumului au urcat Paula Ivan, la 1.500 de metri, Doina Melinte, la 800 de metri, și Alina Astafei, la săritura în înălțime, în timp ce bronzul a fost câștigat de veterana Maricica Puică (38 de ani), la 3.000 de metri. Nu departe de podium s-a clasat și singurul băiat prezent la acest concurs, Sorin Matei, actualul președinte al Federației Române de Atletism, care a ocupat locul 5 la săritura în înălțime.

„Succesul realizat de Paula Ivan, net și fără nici un dubiu, n-a stârnit nici un dram de surprindere printre specialiștii, nici printre spectatori, toți fiind, deopotrivă, în cunoștință de cauză cu victoria sa olimpică din 1988, cu maniera fără drept de apel în care a obținut-o. În finala Campionatului European, Paula Ivan s-a plasat în fruntea grupului de alergătoare încă din start. Cu excepția unei porțiuni neînsemnate, de câteva zeci de metri, ea a fost mereu lidera cursei. Și atunci

când a trebuit, a apăsat pe acceleratori și s-a desprins clar, timpul său reprezentând al doilea rezultat mondial al sezonului”, a notat la vremea respectivă ziarul Sportul.

La fel de spectaculoasă a fost și victoria Doiniei Melinte la 800 de metri, campioana olimpică a probei în 1984, care a cucerit astfel a patra medalie de aur consecutivă la întrecerile continentale în sală. „În revenire de formă, Doina Melinte a imprimat un ritm rapid finalei, pe care a câștigat-o în 1 minut, 59 de secunde și 89 de sutimi, timp ce constituie cea mai bună performanță mondială a anului”, a scris Sportul, reproducând un scurt comentariu al agenției APA Viena. În prezent director al DJS Bacău, Doina Melinte are întipărit în memorie tot ceea ce s-a întâmplat cu două decenii în urmă, la Haga: „Țin minte că după concurs am stat foarte mult la controlul antidoping și din această cauză era să pierd dinea oficial. Am ajuns la hotel foarte târziu, iar autocarele pe care gazdele le puseseră la dispoziția sportivilor plecaseră. Eram lăsată de foame, așa că a trebuit să iau un taxi ca să ajung la banchet. După trei zile a avut loc un nou concurs, în cadrul unei gale a campionilor. S-a concurat în aceeași sală în care avuseseră loc Campionatele Europene, iar eu m-am clasat pe locul al doilea. Atletii aveau prime de start, a căror mărime depindea de palmaresul fiecăruia, dar noi, româncele, luam mai puțin

decât americanii sau britanicii, de exemplu, care erau mai bine cotați. Eu am primit 5.000 de dolari, bani pe care nu i-am văzut, pentru că erau băgați într-un cont și nu puteai dispune de ei decât după retragerea din activitatea competițională. Când am revenit în țară, am fost premiată pentru medalia de aur cu 4.000 de lei, adică vreo două salarii medii, din care era reținut impozitul”. Dar cea mai plăcută amintire legată de Haga este un cadou primit din partea unui admirator olandez, a cărui identitate nu a aflat-o niciodată. „A doua zi după finală, am găsit la ușă un tablou cu lalele și, alături de el, un buchet imens, tot de lalele. Nu știu cine le-a lăsat acolo. Acel tablou îl păstrez și astăzi, și de câte ori îl privesc, îmi aduc aminte de tot ce s-a întâmplat atunci”, povestește fosta campioană.

La Haga, imnul României a fost intonat și în onoarea kolegei de cameră a Doiniei Melinte, săritorea în înălțime Alina Astafei. Aflată în primul an de seniorat, eleva antrenorului Constantin Dumitrescu a trecut peste ștacheta ridicată la 1,96 metri, performanță care îmbunătățea cu un centimetru vechiul record național în sală. Acesta a fost primul dintre cele două titluri continentale indoor câștigate de Astafei, celălalt fiind obținut în 1996, pentru Germania, țară în care se stabilise definitiv cu un an înainte.

Doina Melinte (cu nr. 154) obișnuia să se afle întotdeauna în plutonul fruntas

Vlad IONESCU

anunțuri

VÂNZĂRI

Vând Volga ultimul tip, în stare excepțională, cu remorcă și piese de schimb, motor Mercedes 240 pe motorină. Satul Gura Văii nr. 11, com. Flescuța, jud. Arad.

Vând sufragerie Marina, stare excepțională.

Vând pat cu relaxa, mobilă diferită, cuier hol, mașină spălat, pendulă, oglindă cristalină, aragaz, stabilizator tensiune, radio Dresden, picup cu plăci, pat copil, pavilion apicol.

Vând pian electric Elka, cu stație, vioară veche 1731, saxofon tenor.

Telescop, perfectă stare, 1987 și Pegas rabatabil.

Vând calculator. Cumpăr calculator cu fotocelule solare.

Mobilă diversă, pat copil, boiler, aragaz, mașină spălat, injector, seringi alimentare, haină piele, bufet, lavoar, placă marmură.

Radiator electric, mașină cusut manual, masă extensibilă, radiocasetofon Philips, autoturism Dacia 1300, mini-calculator solar, plapumă, saltea lână.

Covor persan calitate și colorit deosebit, casetofon mono MK 25 A, nefolosite, rochie albă ocazie, dantelă superbă 42-44, aparat fotografiat Fed 5,

nou.

Aragaz 4 focuri, dulap bucătărie, mașină spălat, plapumă melana. Vând rulotă artizanală (voiaj) Ploiești.

CERERI ȘI OFERTE DE SERVICIU

Căutăm femeie pentru supraveghere fetiță 7 ani, zona Ianului-Pantelimon.

Bumbăcăria Românească Jilava, Str. Gării nr. 112, Sect. 4, încadrează de urgență următoarele categorii de personal: zidari, zugravii, vopsitori, geamgiu, tâmplari, fochiști, instalatori sanitari, paznici, maștrii filatorii. Pentru maștrii filatorii familisti se asigură cazare în locuințele de serviciu ale întreprinderii. Condițiile de încadrare sunt cele prevăzute de Legea 12/1971.

Întreprinderea de Servicii Tehnice pentru Instalații, Utilaje, Aparat și Piese de Schimb București, Bd. Muncii nr. 240, Sector 3, încadrează de urgență ingineri, electroniști, automatizști, muncitori calificați în meseria de prelucratori prin așchiere, cu domiciliul stabil în București.

Pe-un picior de plai. Moment poetic

Cântec de izvor. Muzică ușoară cu Lelia Florescu și Cornel Constantinii. Desene animate

Cale liberă pe magistralele patriei. Reportaj prilejuit de Ziua cefeștilor și a oamenilor muncii din transportul auto. Redactor Victor Teodoru

Pagini corale. Cântecul Radioteleviziunii Române. Dirijor Aurel Grigoraș

Timp liber, timp activ. Reportaj realizat la „Serbările zăpezii – 1989”, de Mihai Tatulici

Cânt pentru oameni. Microrecital Mihaela Runcanu

Laureați ai Festivalului național „Cântarea României”: violonista Adriana Iliescu

Cartea mereu deschisă a construcției. Rubrică de Marilena Rotaru

Din cununa cântecului românesc. Muzică populară

Telesport

Pe aripile muzicii cu Dan Iordăchescu

Secvența telespectatorului. Redactorii ediției: Ovidiu Dumitru, Gh. E. Marian

15:00 Închiderea programului

19:00 Telegazeta

19:20 Cântarea României. Omagiul țării, conducătorului iubit. Emisiune realizată în colaborare cu Consiliul Culturii și Educației Socialiste și cu Comitetul de Cultură și Educație Socialistă al Județului Sălaj. Redactori: Emilia Diaconu, Dotu Dumitrescu, Zoltan Peczeko

Regia Dan Cocjocaru.

20:25 Film artistic. Sanjuro

21:50 Telegazeta

22:00 Închiderea programului

tv 19 februarie 1989

11:30 Lumea copiilor.

Învățătura – principala noastră îndatorire. Reportaj

Sunt anii noștri, ani luminoși! – program artistic pionieresc susținut de formații laureate ale Festivalului național „Cântarea României”.

Șoimii patriei. „Grădinița noastră este minunată ca-n poveste”

Ce ne povestesc cărțile? Întâlnire găzduită de Biblioteca pentru copii „Mihail Sadoveanu”

Desene animate. Redactor Ana Ștefănescu

Telefilmoteca de ghiozdan. Racheta albă. Producție a Studioului de Film TV. Scenariul Cristiana Nicolae, după romanul „Racheta albă”, de Ludovic Roman. Regia Cristiana Nicolae. Episodul 9.

12:25 Sub tricolor, la datorie! În spiritul mobilizațiilor sarcini și îndrumări trasate de tovarășul Nicolae Ceaușescu

Comunismul – om al faptei și atitudinii revoluționare. Reportaj

Tabăra de munte, loc ideal pentru formarea luptătorilor. Reportaj

Tinereste, ostășești! Aspecte din pregătirea militară a detașamentelor de tineret. Redactor colonel Nicolae Cenușă

12:40 Viața satului

Actualitatea în agricultură

Oameni, fapte, atitudini. Pentru sănătatea pământului, pentru recolte mari, sigure, stabile. Documentar

Satul românesc pe drumul înfloririi sale. Redactor Gheorghe Verma

13:00 Telex

13:05 Album duminical

Mic concert de prânz. Cântă formația condusă de violonistul Tudor Sachelarie.

vremea

Vremea s-a răcit, iar cerul a fost parțial noros. S-au semnalat precipitații sub formă de ninsoare pe arii cu totul izolate. Vântul a suflat slab până la moderat, cu unele intensificări sporadice. Temperaturile minime au fost cuprinse între -12 și -2 grade, mai coborâte în depresiuni, până la -20 grade, iar maximele, în

general, între -4 și +5 grade. S-a semnalat ceață cu depuneri de chicioră mai ales în centrul țării. În București, vremea s-a răcit, iar cerul a fost parțial noros. Vântul a suflat slab până la moderat, iar temperaturile au oscilat între -6 și -3 grade, iar cele maxime, între -1 și +2 grade. Dimineată s-a semnalat ceață.

AICI RADIO EUROPA LIBERĂ!

Opiniile cetățenilor din URSS față de frământările etnice

Pe la mijlocul anului 1988, trei sute de cetățeni sovietici au fost aleși la întâmplare și interogați pentru a afla părerile lor cu privire la tulburările semnalate printre națiunile din URSS. Sondajul de opinie a fost realizat pe cetățeni care se aflau pentru o vreme în străinătate, în interes personal sau de afaceri, și a fost făcut cu sprijin public, dar și cu ajutorul unor firme de cercetare de marketing din Vest. Din întâmplare, o treime din eșantionul de 300 de persoane a fost reprezentată de călători ruși, două treimi, din locuitorii ai țărilor baltice, ucraineni, bieloruși, evrei, cetățeni din Kazahstan, țări din Crimeea, călători din republicile transcaucaziene și central-asiatice și un număr de respondenți ce reprezintă grupuri etnice mai mici. Respondenții din focus-grupa au trebuit să răspundă la întrebările: a) Care este semnificația frământărilor din Kazahstan, din zona baltică, transcaucaziană și din Crimeea? b) Vor avea aceste frământări consecințe pozitive sau negative?

Mai puțin de 10% dintre intervievați au apreciat aceste evenimente drept lipsite de importanță sau exagerate și nu au dorit să le atribue vreo semnificație. Pe de altă parte, aproape 25% dintre intervievați au insistat asupra faptului că această agitație este cauzată de forțe rău intenționate, cum ar fi grupuri izolate de paria de nemulțumiți, de extremiști-naționaliști sau grupuri de propagandă străine.

Totuși, majoritatea călătorilor intervievați, aproximativ 65%, consideră că valurile de proteste, care au izbucnit printre națiunile de pe teritoriul sovietic, au fost provocate într-o anumită măsură de climatul reformist pus în aplicare de Gorbaciov și au exprimat o varietate de opinii cu privire la semnificația agitației semnalate pe cuprinsul statului sovietic multietnic. De exemplu, un număr semnificativ de respondenți s-a arătat convins că, în sine, această agitație nu este decât o mărțurie la faptul că s-a realizat un progres în societate prin politica democratică și datorită glasnost-ului. Ca un ecou al mai multor considerații vehiculate în presa sovietică, potrivit căreia, în epoca lui Stalin și a lui Brejnev, au fost făcute erori în politica naționalităților, aproape un sfert din respondenți au ținut să reliefeze faptul că naționalitățile profită pur și

simplu de glasnost pentru a-și face cunoscute plângerile. Un exemplu în acest sens sunt remarcile acestui artist rus din Moscova: „Aceste tulburări sunt o reacție la politicile rusificatoare din perioada de stagnare. Este o evoluție pozitivă, din moment ce ele atestă că stagnarea a ajuns la final pe toate planurile vieții”.

Aproximativ 17% dintre călătorii incluși în studiu au mers mult mai departe, mărturisind că neliniștea naționalităților reprezintă o componentă a luptei generale pentru apărarea identității naționale și a drepturilor civile, luptă care este pe cale să se declanșeze. O asistentă uzbekă din Tașkent comentează astfel: „Aceste evenimente sunt foarte importante pentru mine. Jos palaria în fața celor care nu vor păstra liniștea asupra acestor fapte și care nu vor renunța la demnitatea lor. Acestea se întâmplă nu pentru că Gorbaciov le dă mai multă libertate, ci pentru că le e imposibil să tacă”.

Totuși, deși marea majoritate a călătorilor leagă fenomenul agitației etnice de implementarea unor politici mai liberale, nu toți consideră că aceasta e semnul unei evoluții pozitive a societății sovietice. În final, 40% dintre cei 300 de intervievați și-au exprimat dezaprobarea. Printre argumentele specifice au fost: perceperea perestroikă drept o amenințare, teama de violențe, teama de discordii interetnice sau teama că această agitație ar putea escalada și s-ar putea ajunge până la a se forța mâna guvernului. Având în vedere că mass-media sovietică și-a exprimat în repetate rânduri ingrijorarea că s-ar putea produce pierderi economice în timpul crizei din Nagorno-Karabakh, este surprinzător că doar 8% dintre respondenți au venit cu argumente economice împotriva fenomenului agitației etnice. Mai mulți au considerat că tulburările sunt o diversivone neavenită de la importanta misiune a prestroikăi. „Toate acestea se întâmplă într-un moment în care țara ar trebui să se adune, nu să se dezbină”. (tehnician moldovean din Chișinău)

Kathleen MIHALISKO
Radio Europa Liberă (München) – Raport al secției de cercetare, condusă de dr. M. Shafir. Document din „Arhiva 1989”, Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca (Traducerea de Eliza DUMITRESCU)

amintiri

Coniacul de Murfatlar, același gust bun în toate timpurile

SĂ RĂDEM CU EI!

– De ce a închis băiatul ochii și a luat oglinda?
– Ca să vadă cum arată când doarme.

– Care dintre luni are 28 de zile?
– Toate.

– Ce face ZIB ZZZIB ZZZIB?
– O albină care zboară înapoi.

– Ce-i spune cutia de conserve celui care o deschide?
– Vezi că-mi sare capacul!

Turistul în stațiune: E un loc sănătos?

Băiatul: Vezi bine! Când am venit aici nici nu puteam îngăima un cuvânt, nu știu dacă aveam vreun fir de păr în cap, nu aveam putere să mă târăsc nici până la ușă și – vai de capul meu! – eram transportat numai în brațe.

T: Extraordinar! Și de cât timp ești aici?
B: Sunt născut aici.

– Soțul, citind un roman: „Dacă e vreun erou adevărat în romanul ăsta, trebuie să-l omoare pe autor”.

– Tu ce ai zice dac-ai vedea acum trei monștri? Iși întreabă un băiețel prietenul de joacă.
– Bună ziua! Bună ziua! Bună ziua!

Almanah Știința Tineretului '89

DIN ARHIVA CC AL PCR

RAPORT PRIVIND DESFĂȘURAREA PROPAGANDEI PRIN CONFERINȚE ȘI A DEZBATERILOR IDEOLOGICE

În vederea ridicării activității de propagandă prin conferințe și a dezbaterilor ideologice la nivelul cerințelor Programului ideologic al partidului, al sarcinilor ce decurg din aprecierile și indicațiile formulate în Expunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu la ședința comună a Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român, a organismelor democratice și organizațiilor de masă și obștești din noiembrie 1988, privind lichidarea rămănerii în urmă a activității politico-ideologice, intensificarea educării revoluționare, patriotice a comunistilor, a celorlalți oameni ai muncii, largirea orizontului lor de cunoaștere științifică, se propun următoarele:

● Tematica propagandei prin conferințe și a dezbaterilor ideologice va asigura studierea, însușirea și aprofundarea tezelor, ideilor, orientărilor de o excepțională însemnătate teoretică și practică cuprinse în magistrala Expunerea a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, la forumul democrației noastre muncitorești revoluționare din noiembrie 1988, adoptată ca teză pentru Congresul al XIV-lea al partidului, ca program de muncă și acțiune revoluționară al partidului, al întregului nostru popor, în celelalte documente de partid, în prodigioasa operă social-politică a secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

● Se va acorda o atenție prioritară sporirii contribuției propagandei prin conferințe, dezbaterilor ideologice la mobilizarea oamenilor muncii pentru îndeplinirea în condiții de înaltă calitate și eficiență a planurilor de dezvoltare economico-socială a țării, a programelor de organizare și modernizare a producției, de ridicare a nivelului tehnic în industrie.

● Expunerile și dezbaterile vor trebui să vizeze înțelegerea aprofundată și cunoașterea temeinică a conceptelor și categoriilor economice, a sistemului economico-financiar, a tehnicii și modalităților de finanțare, creditare și decontare în activitatea unităților de producție, a căilor și direcțiilor concrete de acțiune pentru creșterea mai accentuată a eficienței economice și a rentabilității, ridicarea productivității muncii, realizarea produselor la parametrii tehnici și calitativi competitivi pe plan mondial, legarea mai strânsă a cercetării științifice de cerințele practice ale producției, reducerea cheltuielilor materiale, a consumurilor și încadrarea în normativele economico-financiare, valorificarea superioară a resurselor materiale refolosibile, largirea și diversificarea activității de comerț exterior.

● Un obiectiv important îl va constitui cunoașterea și aprofundarea problemelor teoretice, ideologice și politico-educative ale fărâșirii societății socialiste multilaterale dezvoltate, profundele transformări revoluționare din anii construcției socialiste; creșterea tot mai puternică a rolului conducător al partidului, a rolului statului, al organismelor democrației muncitorești-revoluționare, înfăptuirea consecventă a tezei construirii socialismului cu poporul și pentru popor, etapele procesului de edificare și dezvoltare a noii orânduirii în țara noastră; stadiul actual al dezvoltării societății socialiste românești și căile de acțiune pentru făurirea societății socialiste multilaterale dezvoltate; justetea politicii partidului de alocare a unei părți însemnate a venitului național pentru fondul de acumulare, de întărire și dezvoltare continuă a proprietății socialiste; perfecționarea sistemului de conducere și planificare economico-socială.

● Pe baza Programului ideologic, a indicațiilor secretarului general al partidului, o atenție deosebită se va acorda problemelor formării omului nou, cu o înaltă conștiință revoluționară, cunoașterii și aplicării în viață a normelor eticii și echității socialiste, a hotărârilor de partid și de stat, a legilor țării, problemelor fundamentale ale istoriei poporului român, ale luptei sale pentru afirmarea ființei proprii, pentru libertate socială și națională, pentru independență și unitate.

● Se va imprima un caracter mai combativ acțiunilor organizate, supunându-se unei critici exigente concepțiile mistico-religioase, obscurantiste, orice denaturare a realizării societății noastre socialiste, a istoriei poporului român.

● O atenție mai mare se va acorda prezentării politicii externe a partidului și statului nostru, în strânsă legătură cu politica internă, cunoașterii inițiativelor românești, ale președintelui țării, tovarășului Nicolae Ceaușescu, în domeniile păcii și dezarmării, soluționării pe calea tratativilor a problemelor complexe care se confruntă omenește, instaurării unei noi ordini economice și politice internaționale, ale întăririi unității mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

● Pe planul propagandei prin conferințe și al dezbaterilor ideologice se vor iniția ample acțiuni, cu un înalt nivel politic și științific, menite să contribuie la întăririi și realizării a marilor evenimente ale anului 1989 din viața partidului și a țării: sărbătorirea zilei de naștere și a împlinirii activității revoluționare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a tovarășei Elena Ceaușescu; 45 de ani de la victoria Revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă din August 1944; 130 de ani de la Unirea Principatelor Române Moldova și Muntenia; 50 de ani de la marea demonstrație patriotică antifascistă și antirăzboinică de la 1 Mai 1939; 100 de ani de la adoptarea hotărârii de sărbătorire a zilei de 1 Mai ca Zi Internațională a celor ce muncesc.

● O atenție deosebită se va acorda acțiunilor și manifestărilor care vor fi organizate pentru întăririi și realizării a marilor evenimente în toate domeniile de activitate a Congresului al XIV-lea al partidului Comunist Român.

● Comitetele județene de partid vor asigura îmbunătățirea conținutului programelor de pregătire a aparatului de partid și de stat, a propagandiștilor; se va analiza anual desfășurarea propagandei prin conferințe și vor stabili măsuri de îmbunătățire a muncii în acest domeniu.

Arhivele Naționale, Fond CC al PCR – Secția Organizatorică, dos. nr. 14/1989

Colocviu 77

ORIZONTAL: 1) Timp de expunere pentru un instantaneu – Plin de transpirație 2) Observatorul astronomic popular (pl.) – A lua treapta 3) Formație sportivă 4) Denumire generică pentru înălțimi – A da semne de viață nouă 5) Atenție mărită 6) Legat de un pom – Proiecția unui trunchi de con – Titular în reprezentativa poloneză de seniori 7) Acțiune militară asupra unui vârf – Proces de succesiune, ce tine de o vreme 8) Produce sciziune în cadrul cerului – Volum de cunoștințe 9) Se rezumă la scris 10) Dovadă de absolvire la drept – Sunetul muzicii 11) Ne scoate din iarnă – Cale de comunicație internațională.

VERTICAL: 1) Cadru de prezentare a unor emisiuni în serie – Producție agricolă de vârf 2) La capătul zilelor – Evidențiate în munca de creație 3) Se predă înaintea subiectului 4) Argument solid, referitor la atestarea continuității – Preacurata și nevinovata Fecioară 5) Corpul ofițerilor... la război! – Bătea ulițele satului 6) Registru subire pentru note muzicale (pl.) – Schimb de serviciu 7) Expediție care nu se mai întoarce 8) La nevoie se cunoaște 9) Mișcările efectuate în criză de timp 10) Sare la gramadă – Solist la cobză 11) Parte într-un proces la judecată.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

Diționar: AVA

Revista Rebus, nr. 7/1989